

Üe aasta eessimenne Hönnitifo.

(nach Witschel, pag. 136. von 1809.)

Issand, Pelle nähhes Daewa, ringis
Tuhhat pääkest touswad — werewad!
Ginno walgust-andwa Jstme ümber
Reik ma, ilmad waiffselt feerlewad.

Ga, kes ikka olled, wataad mahha
Tuhhat tuhhat furno-haua peál!
Ja fest, mis on tolmuks kaddund, Eutsub
Wålja ued lomad Ginno heál.

Ginno aastad üllesleikamatta
Aeg Go ollemist ei liguta!
Tuhhat aastat Gull' ei silmapilguks —
Ei sa ðhto seüna putuda.

Mis on põrmust sündind innimenne,
Kedda kadduwus sün kaswatab,
Et ni wode-täie aia jooksus
Ginno heldus tedda wahwastab?

Et ei tuhhat liivi wahhel riku
Lemina laevoleksi õ pimedus,
Ja ta seüna saddamasse aials,
Kuhho juhbatab Go õppetus.

Ga et lõpppe! mo joud fa-ub árra
Kui surm näitab omma willkati —
Ga jáåd — fui fa pääke kahwatamas,
Ja ilm wannaks saab fui riegi.

Ga, kes árraarwand keik ja seádnud,
Ga, kes teinud keik ni targaste!
Ginno armo eest ma, rõmo nuttes,
Annan ohtwiks süddant Sinnule.

Lodan Ginno peále fui Go kássi
Pakkub mulle murre kartikast,
Lodan fui mo te sün lõppend, et Go
Walgus selab mo ðdd wiwimast.

Gellepárrast ma ei pallo sinnust
Muud fui sedda, mis Ga añnad müll.
Keigel' añnad rõmo! Mis siis pallun!
Minno palive touseb tånnopalmveks Gull.
